

SE 33736
Hind 15 senti.

Uued Narwa saladused

E. Puskari
armastus- ja seiklusromaan.

Armastus-preestrinnad

Kirjastus „Uudis“ Narvas, 1933. a.

Spetsiaalno fond

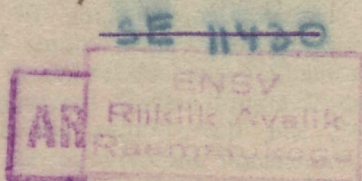
V. Puškar

Uued Narwa saladused

Armastus- ja seiklusromaan

~~A824~~

110408 x

Rirjastus „Uudis“ Narwas, 1933.

894.545-A-31

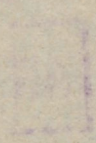
1933

D.-ii. „Norwa Kirjastusühisuse“ trükk. 1933.

~~1933~~

SE 11430

1.

Vine kallaletung.

Narwa Hermannii kindluse torn wajuš pikka-miſi pimedusse ja waatamata maikuu algusele, süttisid kõitjal põlema eredad elektrituled.

Oli laupäewa õhtu. Õhtu, mil narwalane poeb wäſinuna koduurkast wälja, et mõne tiiruga ümber linna parandada meelt ja hingata farget kewadõhku kopsudesse. Narwalase armaſtatumaid jalutustänawaid Suur ja Joala otse kihiseſid rahwast, pulwaril ja Pimeaias aga askeldas kuldne noorus ning kudrutasiſid armaſtajate paarid.

Waatamata ilusale õhtule hakkas siiski umbes kella 10 paigu tänawalitumine hõrenema; kes ruttas teatri, kes kinno ja dancingule. Ainult keegi sinises kewadmantlis sihwas daam ei näinud hooliwat Narwa tänawate impulſiſt, sest ta kõndis üha rahulikumalt piki Joala tänawat ja näis olewat mõtteiſse süwenenud.

Rauguses wilkusiſid autotuled. Peagi wuras mitu autot üksteiſe järele raudteejaama poole.

Daam sinises kewadmantlis muutus närwiliſeks. Astus kiiresti walguſtatud witrini juure ja heitis ehmunud pilgu käeaurile. Peaaegu, et oleks hiljaks jäänud!

Sel hetkel ilmus lähemast pöökätänawast wälja keegi kõhetu pikakaswuline ja kehwassti riietatud meesterahwas. Mees astus otse daami teele ette, fergitas wiisakasti luitunud kübarat ja küſis:

„Wabandage, et teid tülitän. Seie olete wiſt preili Regina Wander?“

Neiu heitis kiire ja imestunud pilgu küsijale.

„Jah, aga...“

„Vaadake, preili Wander,“ katkestas tundmatu, „teile on midagi õige tähtsat üle anda...“

„Kellel? Teile?“ katkestas neiu omamorda kõnelejat ja õige järvalt.

„Lubage, ma jatkan,“ palus tundmatu, „seal põiktänawas,“ ja ta osutas peaga, „ootavad teid kaks härrat, kel on teile midagi õige tähtsat üle anda. Nad saatsid mind seda teile ütleva ja ma loodan, et teie ei keeldu tulemast kaasa.“

„Mispärast nad ise siia ei tulnud?“ küsis neiu ja heitis uuesti tundmatule uuriva pilgu. Viimasele tuli see küsimus ootamatult, sest ta kõhles wiivu wastusega.

„Ja pealegi,“ jatkas neiu, „mul pole enam aega. Rutan rongi peale.“

Tundmatu astus sammude lähemale ja ta häälekõla muutus kähisevaks, kui ütles:

„Teie peate tulema.“

Neiu pörkas tagasi.

„Vein tulema?“ küsis ta siis poolüllatanult, poolvihaselt. „Kes mind sunnib? Kes need härrad on?“

„Teie käisite täna hommikul nende pool, kuid neid polnud kodus. Teate isegi — teenistuse asjus.“

„Ei, ei, ei!!!“ hüüdis äkki neiu ja nii waljusti, et mõned möödaminejad pöörasid uudishimulikult tagasi.

Ja Reginale meelestusid uuesti tänase päeva läbielamused. Ta jõudis Rakwerest Narwa hommikuse rongiga. Reegi „hea-soovija“ oli lähendanud kirja ja palunud teda Narwa sõita teenistuse asjus läbi rääkima. Siin leidis ta peagi 7. Peetri tänawas üles maja, kus pidi elama tööpakkuja. Maja oli poollagunenud ja sünges välimusega. Rorter, kuhu neiu kõheldes sisse astus, oli veel süngema sfüstusega: mõned lauad, toolid, koidest puretud puhwetikapp ja igalpool,

tus aga pill peatus, rohupudeleid: suuri, väikesi, walgeid, rohelisti, siniseid, punaseid. Justkui rohu-kaupluses. Umbes 70-aastane hambutu eit kuulas ära neiu siiatuleku põhjuseid ja palus siis teda „härraseid“ oodata. Aga Regina ei maldanud jääda. Lubas hiljem tagasi tulla. Ja kuna eit käsutas teda poolwägisi jääma, hirmus Regina sedawõrd, et aimates paha, pages ehmunult toast välja. Hiljem, ühest kauplusest järele pärides, seletati talle, et see maja on ümbruskonnas halvast kuulsuses. Seal elawat emake Underweiss oma pojaga, keda sageli külastawad kahtlased tüübid Narwa allilmast. Mõnikord winditatakse läbi öö ja siis kostwat tänawale mitmesugust rõwedust, joobnud naiste lallutamist ja kisa. Regina kahetses, et oli kergemeelselt siia sõitnud ja kui nüüd see tundmatu kategooriliselt sundis teda kaasa minema, puges hirm uuesti südamesse.

Neiu astus otsustawalt edasi, ent tundmatu fulges uuesti tee.

„Kui teie ei tule, võib teie isa käsi halvasti käia,“ lausus mees ähwardawalt ja teeskles, nagu ei hooliks ta enam mingist muust, kui lähenewa auto signaaltuledest.

Regina wõpatus. Ta järwsügawalt silmist peegeldus hirm ja ahastus.

„Isa? Mis on temaga juhtunud?“

Sundmatu oli juba eemaldunud. Regina jooksis talle järele ja kui mees pöördus külmalt ümber, ei leidnud enam sõnu, mis talle öelda. Waituse katkestas tundmatu:

„Ma ei püüa enam teid weenda, preili Wander, kuid teie peaksite isegi sellest aru saama, et teid südalinna tänawal ei waritse ükski oht. Imelik, mispäraast teeldute teist huwitatud inimestega rääkimast. Rongile jõuaksite veel niikuinii ja kuna ma näen, et olete isa saatusest huwitatud...“

„Hea küll,“ otsustas lõpuks neiu, „lähme!“

Nad pöördusid kiiresti põitänawasse. Raugel

tänawa lõpus wilkus ähmaselt elektrituli, muidu oli kõik pime. Regina süda hakkas põksuma õige tugewasti, kui ta mehe kannul oli jõudnud juba mõniskada sammu edasi.

„Weel wähe edasi,“ katkestas waituse saatja, kes wististi neiu ärewusest oli teadlik.

„Äkki fertis nende ette kaks mehekogu.

„Breili Wander?“ küsis üks tase.

Saatja mõmises midagi wastuseks.

Ja enne kui neiu sai sõnagi öelda, haarati ta randmeist kõwasti kinni. Reegi litsus käe huulte.

Regina toibus ootamatust fallaletungist alles siis, kui tundis, et teda kantakse kiiresti edasi.

„Ap-pi-i-i!...“

Ent samas tundis ta, kuis kellegi käsi surus weel tugewamini ta suule ja feegi hakkas poolwaljusti sajatama.

Siis kogus neiu oma jõunatufese weel ford fokku ja suure waewaga wabastades ühe käe, suutis weel ford nõrgendada wõõra käe surwet oma suule.

„Ap-pi-i-i!...“

Uppihüüd kõlas waitsest? põitänawas mõne sekundi ja kiskus siis kufagil kangel. Siis tundis neiu kogu kehas tamedat walu ja ta langes minestusse.

2.

„Kas mu isa on tapetud?“

Silmariipsmed wärisefid kui tõmbetuules ja Regina awas pikkamisi tinarasked laud. Ta kahwatu mustist juuksist raamitud nägu oli lambitule walgel weel kaunim, ta rind hakkas tormiliselt tõusma ja wajuma, nagu püüaks tihedasti ümbritsewast riidist wabaneda. Siis awas ta lõplikult silmad ja ta huultelt tulid kuuldawale sõnad, mis sisaldasid ahastust, hirmu ja meeleheidet:

„Kas mu isa on tapetud?“

Samas kumardus ta üle intelligentsete näo-
joontega, kõrge lauba ja energilise lõuga noor-
mees ja ütles rõõmsalt:

„Ah, nüüd on teil parem? Aii, nii! Ainult
ma palun: rahustuge weidi“.

Regina tunnistas uudishimulikult ümbrust. Ta
lebas poolistufile ühe maja kiwitrepil. Kõrwal
põles petrooleumilamp. Noormehel, kes temaga
rääkis, oli käes weeklaas. Vähe eemal uudista-
sid teda kolm tööriwas meesterahwast ja üks
wanaldane naisterahwas, kes wististi elas kusa-
gil siin lähedal ja oli muretsenud õnnetuskohale
petrooleumilambi.

Uffi neiule meelestus kohutawa selgusega läbi-
elatu. Ta silmitses küsiwalt ta üle osawõtlikult
kumardawat noormeest ja tundis samas walu
liikmeis. Noormees wististi sai aru neiu pilgust,
sest ta asetab weeklaasi ettewaatlikult trepile ja
ütles:

„Urge kartke, olge päris rahulik. Seeford
kaabakad said põgenema, kuid ma usun, juba
lähemal päewil õnnestub politseiwoimudel neid
tabada.“

Ta kohendas neiu peaalust ja jatkas: „Kuul-
sin teie appihüüdu ja jõudsin weel parajal hetkel
kohale. Urwastin, et olete saanud tõsiselt kannu-
tada, mispärast jätsin kaabakatele woimaluse põ-
genemiseks ja alarmeerisin kohale sitset maja-
rahwast.“

Ta wiipas lähedalseiswale naisele, kes nae-
ratas kaastundlikult. Regina surus soojalt noor-
mehe kätt.

„Muide, ma usun, et suudate püsti tõusta?“

Ja tõesti, see neiu õnnestuski.

„Nüüd tänawanurgani ja sealt saame hõlp-
sasti auto.“

Joala tänawal oli liikumine juba täiesti sur-
nud. Regina sammus automaatselt noormehe
kõrwal autoseisukohani, seal aga seisatus ja küsis
wäsinult:

„Ruhu te mõtlete sõita?“

Noormees pööras näo neiu poole.

„Aga muidugi politseisise!“

„Ei,“ raputas neiu pead, „siis saadakse mu teiklusest teada, ma tahaksin awalikkuse eest hoiduda...“

„Aga ma olen just nii väga huwitatud sellest,“ tähendas noormees kurwalt ja lühas siis galantse wiipega juure: „muuseas lubage esitleda: Henry Kriinal, reporter. Uudishimulik ajalehemees.“

Neiu esitles end. Noormees surus tugewasti ta kätt.

„Tahaksin nii väga teie uudishimule wastu tulla,“ ütles neiu naeratades, „ent ma ei wõi. Olgugi et ma olen teile teie abi eest rohkesti wõlgu. Ma pean jalamaid ruttama rongile.“

„Rongile?“ imestas reporter. „Aga rong on ammugi läinud!“

„Läinud?“

Neiu ahastus oli niiwõrd külgehakkaw, et noormeeski muutus kurwaks.

„Aga hommikuse rongini on weel aega,“ püüdis ta siis neidu lohutada.

Ja kui neiu ei wastanud, lühas noormees kiiresti juure:

„Teie saaksite kõige paremini wäsimust wälja puhata P. wõõrastemajas. Sohin paluda,“ ja ta awas autoukse.

Autojuht pööras uniselt pea ja jäi ootama sõidusihhi määramist.

Regina noogutas lootusetult peaga ja Henry hõikas lõbusalt:

„Noh, Crapart, lasse õkwa edasi!“

Mootor hakkas pöriseama. Regina lastus wäsinult pehmele seljatoele. Kuid siingi ei saanud ta waikselt puhata, waid pidi rahuldama wäsimatu reporteri uudishimu.

„Minu isal oli Rakweres omalajal suurem tööstusettewõtte,“ jutustas neiu, „kuid umbes paar kuud tagasi kaotas ta kõik: tööstus läks

tagurpidi ja wiimaks ei suutnud ta enam maksta isegi wõlaprotsente... Raotasime lõik... Palusime toetust onult, kes elab Tallinnas ja on mitme maja omanik, ent onu ei liigutanud meie heaks sõrmegi... Selleks on ta nii hirmus ihne!... Mõni päew tagasi lähetati mulle Narwast kiri, milles keegi „heafootwija“ tegi mulle ettepaneku Narwa sõita ja siin tema juure väga soodsail tingimustel teenistusse astuda... Saarasin kergemeelselt ettepanekust kinni ja selle tulemuseks oli, et sain läbi elada palju ebamugawat.

Ja Regina jutustas oma läbielamust 7. Peetri tänawal kuni kallaletungi hetkeni.

„Nüüd on aga mul palwe,“ lõpetas neiu, „et teie sellest mitte ajalehes ei kirjutaks.“

„Olgugi, et mu ajakirjaniku weri protesteerib, annan teile lubaduse,“ ohkas noormees. „Alga mispärast arwate, et te isaga on midagi juhtunud?“

„Sarnased isikud on kõigile walmis,“ ütles neiu murelikult ja klõbistas närwiliselt ridiküli kallal.

Auto peatus wõõrastemaja ees.

„Tohin ma hommikul tulla ja teid jaama saata, preili Wander,“ palus reporter.

Neiu soe käesurumine hüwastijätul oli selle findlamaks tagatiseks.

3.

Anonüüm-kiri.

Järgmise päewa hommikul tõusis Henry üles õige wara. Ta elas üksinda ühes südalinna möbleeritud toas, kus waatamata wäikele kuuüürile ei puudunud kõik need wäikekodanlised mugawused, millest kindla sissetulekuga inimene küünte ja hammastega kinni hoiab: wanniruum, elektripliit ja wõimlemistuba. Amisedes, lõbusat laulu wärskendas ta end kiiresti külma weega,

tegi mõned gümnaastilised liigutused ja teetis elektripliidil teed.

„Mitte aga hiljaks jääda,“ mõlkus tal meeles.

Waewalt poole tunni möödudes oli ta wäljaminekualmis.

* * *

„Preili Wander?“ imestas P. wõõrastemaja teenija ja uudistas imelikku pilguga Henryt: „Pool tundi tagasi sõitis ta koos ajakirjanik Kriinaliga raudteejaama.“

Reporter filmitseis häämastanult numbriteenija puuderdatud nägu.

„Kuidas? Kellega?“

„Umbeš pool tundi tagasi teadustati, et härra Kriinal ootab autos ja paluti preili Wander sõidukisse,“ seletas teenija.

Reporter oli imestusest rabatud.

„Kas teie nägite seda härrat, kes end nimetas Kriinaliks?“

„Ei. Ta istus fogu aeg autos ja saatis preili Wanderile sõna kellegi noormehega.“

Henry sööstis kiiresti teisele korrale. Tuba number 7 oli tõesti tühi. Neiu oli jäljetult kadunud.

„Kes wõisid neidu niimoodi wälja meelitada? Silsed kallaletungijad?“ mõtles Henry tänawale jõudes. Ja ta nägi, et see alul süütuna näiw lugu on muutunud kinolikult keeruliseks.

Raatuselplatfil pidi ta peaaegu kofku pörfama lõbusa kambaga: linnawalitsuse ametnik Mihkel Waarpuu, arweametnik Julius Sarw ja lastekodu juhataja Bökler olid omawahelises elawas weskiluses talle tähelepanematult lähenenud.

„Ua, reporteri-härra,“ hüüdis Waarpuu elawalt. „Luustib rahulikult mööda tänawaid ringi, kuna toimetuses otsitakse meest tulega taga!“

„Kes otsib?“

„Eulime praegu sealt. Reegi saks tõi sulle kirja ja soowis alul isiklikult ära anda. Küllap

wististi mõni tähtis uudis.“

Henry oli samas arwamises. Tal hakkas ätti fuur rutt.

* * *

Toimetuseruumid olid weel üsna waiksed: Hommikuses päikesekullas wirwendas ülesteeuratatud tolm. Jooksupoiss wöttis imestunult Henry terwituse wastu. Sel reporteril polnud ju harjumuseks niiwõrd wara toimetuseruume külastada.

„Kus on kiri?“ hingeldas Henry.

Jooksupoiss heitis weel kord kõhklewa pilgu reporterile ja ulatas talle siis hoolikalt neljakü murtud sedeli.

Kiri ei kannud mingisugust allkirja ja oli kirjutatud nähtawasti moonutatud käekirjaga.

„Lugupeetud härra Kriinal,“ seisis seal, „teie terwisele oleks kasulikum, kui jäta site tüdruk rahule. Teil, kui kõrwalseisjal, pole ilus teiste perekonnaasjusse end waele toppida.“

„Ohoo!“ hüüdis Henry waljusti ja kortsutas wihaselt kirja rusikast. „See lõhnab ju ähwardusega!“

Ja jooksupoisi poole pöördes, küsis:

„Kes selle tõi?“

„Reegi tööline.“

„Tundsid teda?“

„Ja. Almanni Saas Kreenholmist. Ta wal-landati läinud nädalal kangrusaalist ja toidab end nüüd juhusliku tööga.“

Siis silus ta järelemõeldes kirja uuesti sirgetis ja helistas:

„Hallo! Kas ma wõiksin härra Holberit. . . Ah, oledki telefoni juures, Urwed? Kas sul oleks minu jaoks natuke aega? Ei, täiesti eraasi. Ah soo! Wäga kena, — kümne minuti pärast. Nägemiseni!“

Kümne minuti möödudes istus Henry detektiivi erareporteris ja jutustas talle ära üffitsaalselt oma loo.

„Belgulinnaš“.

Regina oli üllatatud, kui warahommikul koputati toa uksele ja teenija ebameeldivalt kõlaw diisfant teatas, et keegi noormees soovib kõnelda.

„Küll see reporter on karsitu,“ mõtles neiu kiiresti riietudes, „ja pealegi nii ... sumpaatne ja armastusväärne.“

Mõni minut hiljem seisis ta wastamisi madalafasvulise hallis palituse noormehega.

„Minu nimi on Soots,“ seletas warane külalastaja. „Mind saatis siia härra Kriinal. Ta palub teid kohe alla tulla, ta ise ootab autos.“

Noormehe väljudes neiu tõmbas mantli selga, kutsus teenija ja sellele arwe tasudes, sõostis kiiresti tänavale.

Wõdrastemaja ees seisis „Chrysler“-taksiauto. Juhil oli krae üles tõmmatud ja ta näis sellisena sel ilusal kewadhommikul wälja õige külmafartlikuna.

Nägematu kae tõukel awanes autouks ja neiu astus pahaaimamatult sisse. Seal istus teda ootes keegi sonimütsis ja siniiste kaitseprillidega inimene. Regina märkas, et see oli talle sootuks wõhiwõdras mees ja ta tahtis juba tänavale astuda, kui äkki kraptsati käest kinni ja ta langes tasakaalu kaotades istmele.

„Kuidas teie julgetel...“ püüdis neiu protesteerida, ent kaitseprillidega inimene surus weel tugewamini ta kätt.

„Kui te millegagi tähelepanu meile juhite, läheb teil halvasti,“ ütles mees ja samas pistis teise kae palitustasku.

Mootor hakkas pörisema.

Nüüd alles märkas hirmunud neiu, et ta autoakende eesriided olid alla lastud.

„Kuhu te mind sõidutate? Mis te minust tahate?“

„Mitte nii uudishimulik olla, kallid preili,“ lausus mees ironiseerivalt. „Rõik selgub omal ajal.“

Reginale tulid meelde eilased läbielamused ja tahtmatult hakkas süda kiiremini rinnus peksuma.

„Teid saatis härra Riinal?“ küsis Regina ärewalt.

„Ei,“ muheles mees, „ma tundsin teie vastu isiklikult huvi.“

„Ja kuhu te mind nüüd viite?“ esitas neiu uuesti küsimuse.

„Kindlasti varjupaika,“ tähendas mees teravalt, „sinna, kus võiksite nädalapäevad muretult elada, ilma, et te omastel meelde tuleks teid otsida.“

„Regina palgeisse tõusis puna.

„See on vägitwald! See on röövimine!“ hüüdis ta.

„Esi!“ lausus mees ähwardavalt. „Mitte nii waljusti. Ja mis puutub vägitwalda, siis peate sellele paratamatult alistuma.“

Varsti mootor lakkas töötamast. Auto peatus.

„Nüüd väljume autoist,“ seletas mees ähwardava hääletooniga, „ja kui te peaksite vastu hakama, võtan tarvitusele karmid abinõud. Seda maja, kuhu teid viin, peate ära unustama ja häda teile, kui te tulevikus juhite kedagi jälile. Sel reporteril on niigi nahk soolas ja teie reetmise vastu leidub mul küllaldaselt vastumürki. Saite aru?“

Neiu noogutas nagu unes tummalt peaga.

Nad väljusid autoist.

Auto peatus Tallinna maanteel ühe halli kahefordse maja ees. Välimuselt näis maja elanikkudeta, ülemise korrastolmunud ja tuhmunud aknaaasidel märglesid päikesekiired, kuna alumise korrastõik aknad olid kaetud kollaste paberitega. Majal oli ümbruskonnas halb kuulsus, sest „Pelgulinna“, nagu seda elamut üldiselt tunti, korraldati aeg-ajalt salajasi joominguid, mille taga-

tipuks olid protokollid. Majaomanikuts oli keegi endine laostunud hangeldaja wene rahwusest, kes elades naisest lahus ei hoolinud enda ega oma elamu reputatsioonist. Pealegi andis maja selliste aeg-ajaliste joomingute ja olemiste korraldamisega rohkem sisse, kui jaotatuna üüriforteriteks.

Regina astus siniste kaitseprillidega mehe ees majja. Auto sõitis tagasi südalinna suunas.

Regina oli muutunud märksa rahulikumaks. Temas sai ülekaalu naiselik uudishimu, mis hajutas hirmu. Pealegi kõike põhjalikult järelekaaludes, tuli ta weendumusele, et talle midagi halba ei võida teha. Mõni tahab lihtsalt teda kimbutada, talle wingerpuksi mängida, mille ots-tarb jäi aga fiiski selgusetuks.

Ent astudes kägisevat trepipidi üles, waldas teda uuesti rahutus. Aga kui see maja siin on mõni mülgas? Allilma tegelaste warjupaik? Kuidas ta suudab end kaitsta? Siis aga näis talle see kartus olewat põhjendamata. Regina oli julge ja iseloomult otsekohene, oli oma 22 eluaasta joofful rohkesti lugenud ja ta ei suutnud kuidagi uskuda, et sellises wäikelinnas nagu on Narwa, võib midagi sarnast juhtuda, nagu seda serweeritakse lugejaile põnewais kriminaalromaanis wõi projekteeritakse kinolinal. Tõsi, ta oli omalajal huwiga jälginud Narwa salalõbumaja ja mänguurka awastamiselugu Westermalli tänawal nr. 14, oli lugenud wägistamiskatseist, wäljapressimist wäiksemas mastaabis, aga et kõike seda oma nahal siin wõõras linnas saada tunda, pidas ta mõttetuks kartuseks.

Nad jõudsid ahtakesesse korridori.

Rõikjal walitses sünge rahu.

Korridorist wõisid kuhugi luus ust. Mees peatus ühe ees ja koputas. Runa kuuldawale ei tulnud ühtegi häält, awas ta ukse ja sundis neidu sisse astuma.

Suba oli wäike ja räpane. Määrdinud linaga

taetud laual wedelesid mõned tühjad õllepudelid, taldrifud, kus leibus kalaluid, worstinahku ja muid toidujäänuseid, ühel kolmest toolist puudus põhi ja fogu põrand oli külwatud üle paberosi otstega. Madalal raudwoodil lebas meesterahwa palitukse mähitult keegi naine. Külaliste sisse astudes tõstis naine uniselt pea ja ta punsunud filmis lõi hetkeks põlema uudishimu.

„Palju sa neid lipakaid siia tassid?“ ütles ta siis kähisewa häälega.

Regina saatja sundis naist otsustawa liigutustefega waikima.

Naine wõis olla umbes 30-aastane, kitsas kõhetu näoowaal wõis näida wälja kenagi, kui mitte üldist näojume poleks rikkunud liiasti punaseks wärwitud huuled, sügawad kortsud wärwitud laugude all ja grimassid, milledega ta nägu moonutades ahetas pea uuesti padjale.

„Allul jääte siia,“ lausus mees kaskiwalt.

„Ja siis?“ päris neiu külmalt. Ta oli oma rahu täiesti kätte saanud. Parajal juhul lootis ta leida wõimalust põgenemiseks. Mees wististi luges ta mõtteid, sest ta suunurgis tõmbles naeruwine, kui lausus:

„Põgenemisele ärge mõelgegi. Walwe on majas ja wäljas. Ja sina, Emmy,“ pöördus ta magawa naise poole, „wõiksid üles tõusta ja jellele preilile siin midagi eineks pakkuda. Oled kuu ülewal?“

Naine tõstis pikkamisi pea ja huuled tõmbusid mosfi.

„Kella 5-ni. Ja ei mingit tolku. Juts rööwis mult lahkumisel wiimse raha ja sel handwärgil, kelle sa õhtul siia tassisid, ei jäänud peale õlle- raha enam sitagi tasku.“

„Sina kutsusid Juksi siia?“ küsis mees pahafelt ja ta silmad wihkusid siniste prillide taga furjasti.

„Sa tuli ise.“

„Ise?“ kurjustas mees. „Kas need libud peavad alati temaga kaasas käima! Väinud õhtul korraldasiid siin alasti kõhutantsu ja vähe puudus, Saschale oleks protokoll jällegi kaela tulnud.“

„Sa teed Saschale ju ise awalikult reklaami,“ tähendas naine istukile tõustes ja heitis kahtlustawa pilgu Reginale, kes ükskõiksena seisis keset tuba, käed mantli taskuis.

Naine oli maganud üliriietes. Ta roheline sammetkleit oli kortsus, defoltee pitspalistus rebenenud.

„Ma lähen nüüd Anderweisside poole. Ja hiljem teeme liigud. Sa walwa hoolega tüdrukut, see on kallid kaup, tead isegi.“

Emmy noogutas sõnalausemata pead. Siniste kaitseprillidega mees väljus. Ta pidi täna toimima ettevaatlikult. Tema, August Mugur, oli alles läinud nädalal wanglast wabanenud, ja et mitte jällegi mõnda ettevaatamata sammu astuda, pidi tasa ja targu „äriasju“ ajama.

Regina seisis ikka weel sõnatult keset tuba.

„Istuge!“ sundis naine karmilt.

Regina tõmbas tooli kõige kaugemasse nurka afna alla.

„Mitte sinna,“ käsutas naine. „Ega's kõit, mis tühi on, läbi ei paista.“

Regina tõmbas tooli uuesti tagasi laua juure ja filmitses wastikuse tundega toa sisustust.

Emmy otsis midagi seinakapist ja pomises justfui endamisi:

„Küll me teid välja foolitame.“

„Olen waba kodanik,“ ütles äkki Regina järevalt, „ja ma nõuan, et laseksite mind välja.“

„Ohoo, seda tuleb teil kaua oodata,“ tähendas naine ironiliselt.

„Ma tõstan kisa.“

„See toob teile ainult halba. Teid ei kuule pealegi keegi. Me topiksime teile ajutiselt prundi juhu ja seoksime teie hellad liikmekesed tooli külge

finni. See on armastuse preestrinnade taltsumiseks kõige parem arstirohi."

Regina taipas, et pidi alistuma.

Emmy leidis kapist lõpuks pooliku wiinapudelit, kallast selle sisse õlleklaasi ja pakkus Reginalale. Viimane pööras pea kõrvale.

"Jooge!"

Regina lütkas klaasi eemale ja wiin läigastas põrandale.

"Ah, nii!" hüüdis naine kähiseva häälega ja lõi see viha ja pahameel, mida tekitasid unetud ööd, hingeptin kehaga kauplemise tagajärjel ja korratu seedimine, leidis väljendust näoilmes. . .

Samal hetkel klirisesid alumisel korral afna-ruudud ja kellegi vihane hüüe püüdis sumbutada naisterahwa üdini läbilõikawat siljatust. . .

5.

Holder tunneb Wanderitest huvi.

Kriminalist Urwed Holder ei tegelenud kriminaaliga mitte sellepärast, et äraelamiseks ja „mustade päevade“ jaoks rahakopikut koguda, ei, ta armastab kriminaalajju lahendada lõbu ja huvi pärast. Ta oli kessealine, alla keskmist kasvu ja armastas wahete-wahel imelikult puristada kui Wahemere hai. Ta tumesinine ülikond harmoneeris ülihästi sinise näojumega fuut poolikalt

awalikkuse ette ja nüüd ma palun findki, uurimist ja jälgimist toimetada erawiisiliselt. Olen preili Wanderi saatusest ültwäga huwitatud. . ." reporter peatus hetke waewalt märgatawas segaduses ja jatkas siis ebafindlalt: „pealegi saab sest asjast tulewikus ehk kirjutadagi.“

„Nii-nii,“ ümises Holder mõttlikult. Ta awas paberosfikarbi, ulatas Henryle tuld masšiwsest lauatulessüütajast ja küsis siis mõttlikult:

„Sa rääkisid wana Wanderist, et tal olnud Rakweres suurem äriettewõte. . . Ja-ja, nüüd mul tuleb meelde: ta oli seotud nahatootjate wennad Steinide pankrotiga ja kaotas mullu üle 20.000 krooni ühe sealse seebiwabriku laostumise tagajärjel. Tähendab, ta on nüüd puruwaene?“

„Nii mulle ütles preili Wander. Ta otsis juba tüff aega mingisugust teenistust.“

Ukki haaras Holder otustawalt telefoninimestu ja lõi Rakwere linna kohal raamatu lahti.

„Helistan wana Wanderile,“ seletas ta siis paberosfilit tuha raputades.

Wile minuti möödudes said nad Rakwerega ühenduse.

„Halloo! Kas härra Wanderi korter? Ei ole? Ah, telefon maha wõetud? Jah, ma palaksin. . . Jah, wäga hea. . .“

Holder riputas kuuldetoru harki.

„Bean helistama ta wennanaisele. Saan ehk seal teda kätte,“ seletas ta siis Henryle, kes huwiga kakkendilist kõnelust oli pealt kuulanud.

„Muide,“ istus Holder klubitoolile ja hakkas sirwima nimestut, „millega tal onu Tallinnas tegutses?“

„Ma ei tea. Onu olewat tal õige rikas. Wana Wanderi furma järele oleks langenud suur osa ta warandusest preili Wanderile. Peale selle süüalase kakkuleppe põhjal lubanud ta preili Wanderile abiellumise puhul 5000 krooni. Aga muidu on ta kole kitsi ja nagu näha, ei mõtlegi toetada neidu.“

Holder astus uuesti telefoni juure ja helistas. Riirkõne tuli peagi.

„Kas ma saaksin härra Wanderiga rääkida? Ei? Kuidas? Mis? ... Ja ta kellelegi ei teatanud? Õnnetus? Ei, ma ei arwa. Ja, ma olen ta sõber. ... Hüvasti!“

Holder lõpetas kõneluse. Tutslew joon ta suunurgas andis tunnistust ta ärewusest.

Holder istus ohates toolile.

„Äsi läheb üha keerulisemaks. Wana Wander on juba kaks päewa jäljetult kadunud.“

6.

Robert Underweiss kardab surma.

Henry astus mõtteisse süwenenult täna wale. Kõnelus detektiiviga oli teda wähe rahustanud. Nüüd oli talle ülesandeks tehtud, otsida üles Underweisside korter ja sobitada mingisugusel ette-
käändel tutwust majarahwaga.

Saewas oli tõmbunud pilwisse, kusagil rohu-
aias sillerdasid suwekuulutajad, kuna jahedad
läänetuule iilingud ennustasid wihma. Peetri
turuplatsil seisis elawasti sheestikuleerides maja-
omanik Ellert ja püüdis nähtawasti milleski
weenda mõtteisse wajunud tööstur Rattasseppa.
Henry terwitas neid möödudes ja pööras siis
7. Peetri täna wale. Regina jutustuse järgi leidis
ta peagi üles Underweisside poollagunenud maja.

Koputuse peale awas ukse räpases kirjus see-
likus wanaldane naisterahwas.

„Wabandage, kas siin elab härra Underweiss?“

Ette hambutu suu liikus, nagu tahtes midagi
öelda, ent ta ei lausunud siiski sõnagi ja juhatas
noormehe tahatuypa, kusti kuuldus häälte kõmin.
Tagumine tuba oli weel räpaka. Ammarguse
laua ümber istus neli meest. Laual lebasid tärin-
gud ja parajasti Henry siise astudes löi kesse-

line tugewa fehaehitusega mees, wististi korteri peremees, pöörlema metall-ketta.

„Minu nimi on Kriinal, olen ajakirjanik,“ tunnistas Henry awameelselt ja märkas, kuid siinseid kaitseprille kandew mees wõpatas. „Tahaksin wahetada paar sõna härra Underweissiga.“

Underweiss astus laua tagant Henry ette, raputas tugewasti wiimase wäljastrutatud kätt ja lausus meeldiwa basstihäälega:

„Dieta öelda, lehemehi ma ei armasta. On's teil mulle midagi asja?“

Ja kui Henry silmitses kõhklewalt seesolijaid, osutas Underweiss käega esiruumile.

Köögis lastusid nad madalale järile ja Henry algas ettewaatlikult:

„Sulin ehk ebasoodsal ajal? Ma teie aega kaua finni ei hoia.“

„Pole wiga. Ema,“ hüüdis ta siis eidele, „kao wähekeseks ajaks siit ruumist!“

Kui nad olid jäänud täiesti üksi, muutis mees täiesti oma olemist. Ta näoilme muutus waljuks, alumine huul wärises närwiliselt.

„Noh?“

„Sulin preili Wanderi asjus. Olete teie tööpakkujad?“

Andreweiss sirutas rahulikult jalgu.

„Ei.“

„Aga ta käis ju teie juures.“

„Käis. Reegi mulle tundmata teatas talle mu aadressi. Mis siis selle preiliga juhtunud on?“

„Seda hoitakse teatud kohas wangis,“ seletas Henry kõlpeadjalt. Ta nägi, kuid Underweiss oli sest wastusest rabatud.

„Wõimata! Milleks?“ lausus ta siis ettewaatlikult.

„Mul on andmeid, härra Underweiss,“ jatkas Henry, „et teie olete sesse tumedasse loosse segatud.“

„Mis?“ Ja Underweiss tõusis püsti.

Henry tõusis samuti pikkamisi istmelt ja lähenes uksele. Ta oli üllatatud mehe rahutusest, aga

et teda weel enam segadusse ajada, tõi kuulda-
wale oma wiimase trumbi:

„Ähel ilusal ööl õnnestus teil minu käest ära
pageda.“

Ent Anderweiss oli saanud oma rahu tagasi.

„Ma ei saa teist hästi aru, härra Riinal.
Wiimasel ajal ei liigu ma üldse wäljas, sest
kardan surma.“

„Surma?“

Henry uudishimu kaswas äärmuseni, kuid
Anderweiss oli muutunud kinniseks. Need olewat
ta isiklikud asjad, wõõrastel polewat waja oma
nina toppida teiste eraellu. Henry noogutas
nõusolles pead. Ta haistis wiinalõhna. Under-
weiss oli „tuuris“.

Hüwastijätul tuli Henryle weel midagi meelde
ja ta küsis:

„Kas ma ei ole teid kusagil waremalt näinud?“

„Belgulinna“ wististi. . .“

Anderweiss heitis reporterile uuriwa pilgu,
kuid kehitas siis ükskõikselt õlgu. Henryle oli
sest küllalt. Ta tundis instinktiivselt, et see kü-
simus riawas walusasti Anderweissi enesetunnet.

Tänawale jõudes hakkas ta põhjalikult juurd-
lema küsimuse kallal, kas on mõtet küllastada seda
salaurgast. Wiimasel ajal „Belgulinna“ pole
kuulda olnud kihu ega kahku ja mis täiendawaid
andmeid wõiski ta loota sellisest kohast? Ent siis
meelestus Anderweissi rahutus „Belgulinna“
nimetamisel ja reporter otsustas Holderi teadmata
üks uurimisreis sinna ette wõtta.

* * *

Õhtu saabudes hakkas tibutama peenikest
külma wihma.

„Belgulinna“ kaks alumise korra akent olid
walgustatud.

Henry koputas uksele.

Kõik jäi waitseks.

Nüüd raputas ta uffelinki. Seeft kuulduß jalaastumifi. Siis jäi jälle kõit waitfeks. Akki kõlas kellegi kare hää! üffe tagant:

„Kes seal on?“

„Palun awage,“ ütles Henry ja lifas hea õnne peale: „Mul waja Underweiffiga kofku saada.“

Uks awanes ja wenelase uuriw nagu tuli nähtawale.

Mehed tunniftasid hetke üksteift ja fiis pääses Henry tafiftamatult fiisse.

„Wõin saada ühe toa?“

Wenelane noogutas tummalt peaga ja juhtis külalife pahuralt ühte kõrwalruumi, kus mööblifks oli laud, kaks tooli ja raudwoodi mäárdunud pefuga.

„Ja nüüd pool pudelit wiina, midagi suupifteks ja...“ Henry tafandas hääle, „mõnda preilit.“

Wenelane tunniftas teda uuriwalt ja kui Henry iftus teeseldud wäfimufega toolile, wäljus.

„Siin kõit famuti kui ennegi,“ mõtles Henry endamifi. „Wana Sascha hangeldab wiinaga, toad kopitanud lehka täis, ja igat warajasemat külalift koheldakse kole kahtlafelt. Ent mina olen fiiski nähtawasti ufalduswääriline „kunde“, wiftifti mu nagu ta mälestufes pole weel hajunud...“ Ja Henryle meelestufid külaskäigud fiia majja, orgiad ja pummelungid kuni warahommikuni. Ja efs ole nüüdki kõigile awalifufks saladufeks, et Sascha afufufes peatuwad farnafed „suurufed“ nagu majaomanik Roognradow Jaanilinnast, feltsfonnategelafed Lief, Kalbus, Merilaid, metsakaupmees Saitow, pangaametnik Soolmann ja ifegi õpetajad kreffkooli õpilastega. Criti aga nalfemehed. Hiljuti juhtus fiin koguni lugu, mis halwas tükitks ajaks Sascha teowõimfust: jalgpallimängija Olfo, Joala tänawas ühe äriomaniku poeg Kallen koos oma sõpradega ja tuntud homofofualift Herbert R. pummeldasid läbi õõ. Eft-

mesel hommikutunnil tippusid noormehed Herbert R. kallale, et oma tõusnud fire rahuldamiseks teda lüüa. Joobnud mees püüdis metsikute noormeeste käest ära pageda, kuid ta wastupanu piitsutas weel enam üles noormeeste mäsfulise were. Lõpuks, kui pooled olid oma metsikusest firest willanud, jooksis waimliselt kui ka süüsiliselt wäsinud mees akna juure ja kukutas enese teiselt korralt tänawale. Hirmust kainenenuid noormehed kutsusid kiiresti kohale auto ja toimetasid mehe haigemajja. Hiljem raha ja lubadustega lepitasid nad ta ära.

Ükki üks awanes. Henry pööras pea ja tõusis siis üllatanult püsti. Läwel seisis pikakaswuline hallis kulunud ülikonnas mees, kes irooniliselt kumardudes, lausus:

„Minu nimi on Johannes Ritsmägi, wahest ehk tunnete?“

7.

Ameerika lahewõitlus.

Austulnuk istus palumata toolile ja jatkas juba ähwardawa hääledolaga:

„Mis Ameerikat te arwate siin „Belgulinna“ asuwat? Nuhite ja nuhite nagu eht salke, ilma et ajusid oleksite liigutanud ja mõelnud tagajärgedele. Siin te nüüd jälle olete! On's plika teie pruut?“

Henryle ei tulnud külalise sõnawool ootamatult. Ta taipas, et jutt on Reginast.

„Mis te teate preili Wanderist,“ küsis ta terawalt teisele näkku waadates.

„Olete nii wäga huwitatud? Noh, ilus! Waadate, teie siit niikuinii õpetuseta wälja ei pääse. Wastuhakkamine teie poolt oleks meeletus, mul wiibiwad abilised usse taga ja wähemagi kahtlase liigutuse juures wirutawad teie küljeluud sisse. Aga meele teeme üks aus leping. Korraldame

Umeerika kahewõitlus. Kui wõidate teie, saate plika asukoha teada, wõidan aga mina, peate paar nädalat haiglas lebama ilma kedagi süüdistamata. Läheb? Nojaa, waat nii. Teadsin, et te pole arawereline. Siin on aga faks tõendist järgmise siuga: „Ma oma surmas kedagi ei süüdista.“ Palun, kirjutage nimi alla, teisele kirjutatan ma oma. Nii. Merci!“

Henry täitis automaatselt Ritsimäe soowi. Mitte hirmust, waid uuesti lõhkle löönud soowist, neidu uuesti näha. Ja mis puutus kuritegelikkus ilmas laialt tuntud Umeerika kahewõitlusesse, siis waatas ta eelseiswale löömingule üsna rahulikult. Oli ta ju omalajal teeninud ühel Riia-Stetiini liini sõelaewal, kus kaasteentjatega sõnelemise ja tüli ainsaks lahenduseks osutus püssnuga ja külm veri. Sageli korraldati korrapärased lahingud, eriti saabudes wõõrasse sadamalinna, kus siis veri ja wiin, naised ja opium olid ainukesteks mure peletajateks.

Ritsimägi awas korridoril ühe wildiga ülelöödud ukse.

„Siin on paberosš, mille süüdate kohe põlema ja siin nuga. Ustuge nüüd siise,“ käsutas ta wiisakalt.

Henry astus täiesti kottpimedasse ruumi. Ritsimägi fulges ukse. Nad jäid kahetegi. Ainult hõõguwad paberosšid toa nurkades andsid tunnistust kahe weriwaenlase lähedusest.

Wõis kuulda iga wähimatti häält, wõis tunda iga lähenewat liigutust...

Dubne waitus walitses ruumis.

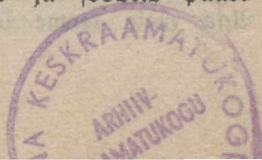
Tundus, nagu waritseks surm saaki.

Henry surus tugewasti püssnuga rusikas.

Wastane ei annud endast elumärki.

Ukki kuuldus seljatagant sahinat. Henry taipas, wastane oli jalad saabastest wabaстанud.

Henry pöördus kähku ringi, hoidis hõõguwat paberosši kaugel enesest eemal ja jõostis paari hiigel-hüppega toa nurka...

Nr 410 (10. p. 33)

Sensatsioon Narvale!

6. mail ilmus müügile „**Uute Narva saladuste**“ esimene anne. Arvestades hiiglasuure läbimüügiga ja majandusliku kriisiga, ande hinnaks kõigest 15 senti.

1931. aastal sünnitas L. Puskari romaan

„Narva Saladused“

määratu suurt elevust ja kõmu nii ajalehtede veergudel kui ka seltskonnas. Kohtuprotsesside tagajärjel oldi sunnitud ilmumist varakult katkestama. Nüüdsest peale ilmuvad laupäeviti

„Uued Narva Saladused“,

mis sisult veel põnevamad ja kust end leiab iga Narva linna kodanik! Romaan on ilmumise päeval saadaval Narva raudteeraamatukapis, „Pressa“ kontoris, ajalehemüüjail, Narva-Jõesuus, Jõhvis ja Rakveres.

Lähemates „Uutes Narva Saladustes“ rohksti Narvas kõmu ja jutuainet sünnitanud juhtumite paljastusi, seltskonnaelu telgitagusi ja väärnähteid, intriige töölikasarmuis ja palju muud tõsioludele rajatud fakte.

Ostke ja lugege, enne kui trükk lõpeb otsa!

Kirjastus „Ludis“.